

כ:

עין משפט
נר מצודה

גה א מהי פס חבל של
הקדוש הלה א סתם
אמר קמ
ו ב מהי פס חבלת
נרשח של א סתם
עשן א טעם ארבע פס
קדמ פסח א
ז א מהי טעם טעם
ארבע א סתם א
בבבב
ח ד מהי טעם חל ד
סתם א
ארבע א קדמ טעם חל
ט ז ח טעם חל מהי טעם
נרשח חל א סתם א
טעם ארבע א קד
סתם א
י ט מהי טעם וטען
חל טען וטען
חל א ח טעם עשן א
טעם א וטעם חח
אסר עט טעם אסר א
קד טעם א

תוספות רי"ד

תיזר הרה ויגשן והנדי
 שכל אינה מנושרת מן
 דרכי שטיניר הרה אל
 יתן כל כלום ומנאר
 אצותא פירותא ומנאר
 שפחחורדי יא אה
 הכבב מנושרת מן הרה
 תחודו וזאת תהי
 דעל דליקס תנאו וקתרא
 מנהיה המנהי עיל תלחור
 שמה מנהיה: בעי רפי
 רב חתא ורפי מרזוקים
 מכלבב שהיה שאל וגט
 כסחא עליה ורפי הרה
 יצאנה מחתתו ורפי מרה רי
 ורפי רוצה ליתנה לאשה
 ולגרשתה שאל הכחבול של
 והתורה אברה ורבת נתן
 ורבתה מוטל לכתוב
 וליתן ובעי שהיה המנהי
 וזל כח פסח המנהי עלי
 און של מן אמרין
 אקניי אקנייה ניהליה
 וא לאמא אשה לא ידע
 לאקניי מן לא ידע
 לאקניי רב שאל כחבול
 לתת תחודו הרה כזה
 שעתיד תחודו הרה לא
 גמרה אקנייה ליה אלא
 שאל תנה לו ורפי
 ורפא פסל רבא ליתן
 בדיה אהה הפסל של
 ורפי וליכא תישא ארף אורא
 בעי על פסל קטן שהיה
 בירושלים והיה שאל וכל
 אחז הרה מלות ורפי
 בני דעס וכחבב כסחא
 ורפי ורפאס תחזקתם
 ורפי משה לטי מכחיס
 והכחיס ומנאר הרה בעי
 פסל מקנה וליכא מן בעי
 שהיה יקנה לו קרקעיתו
 ורפאס ורפי כספא ורפאס
 לו ליתלה המנהי פסל
 וליכא אלא לאמא מוטל
 דהרה וקן הרה מקנה
 ורפי ורפי מלה מקנה
 ורפי הכי ורפי האשה
 ורפאס ורפי אשאי ורפי
 לאקניי אכל אשאי ארע:

(א) אחלי ציל ויהי לו ושפר
הי שפר מקנה וא"כ הי
נמי:

המביא גם פרק שני גיטין

התקבלי נישך והתקבלי כחובתך מהו. אשר דמנו על אסורי הנאה כשר היינו משום דיוכי לה מיהא כל האגט אבל הכא לא יחויב לה אלא צדקה פרעון: **על** מנת שתחזירי לי הניד מנורשת. צדק מן שאלחו (לקמן דף עה). קצני מ"ש רשא

ו"מ"ש ספרא ומפרש לשון אחד משום
דכתיב וזה חנני ומעשה קיים דקסבר
הוא חנני לשון דלומד ע"מ ללא סומכר
מעכשיו דמי ואין גט יכול לחול עד
שחמוריו וזו א"ל דהנשרט שאין הגט
יבדל הילכך אע"פ שלא החמוריו
דמגורשת ודכל דקאמר בן קדישיון
(דף ו: ב) הילך אחריו זה כמנהג ע"מ
שחמוריו וזו החמור יא' כ' לא סבר
כההוא לינא אלא רבא לעמיה
דמפרש ב' מי שחלו משום דהוי
מעשה קודם לתנאי ואע"ג דנהניא
דאחריו נמי מעשה קודם לתנאי לא
דיק רבא במילתא למינקט התנאי
בזמן שצריך להננות ולהסואו
דמפרש בני שחלו (לקמן דף) משום
דכל האומר ע"מ כאומר מעכשיו דמי
אלא הוי גט אלא אם כן החמוריו לבסוף
שנתיקם התנאי ואז הוי גט משעה
שנא' ליה: **ספר** אחד אמר
רחמנא וא' שנים ושאלה ספרים.
אב"ג לקמן (דף פא: ב) דרשי רבנן
ספר לפיכך דברים מכל מוסד דרשי
שני הן דרשה דהלא חזק היכי
מכשינן ב' בתרא (לקמן דף פז: ב) שייך
מקלט הגט ובתני דגף השני הוי לן
למיספל בשני דפין משום ספר אחד
אמר רחמנא ואל' שנים ושאלה ספרים
דראמרי' דרש' דטויה (דף יא: ב) כהנה
בשני דפין פסולה ספר אחד אמר
רחמנא כ' ואורי' דשני דפים דטויה
אורי' בשני תחיתו ולקמן אורי'
בהלך אחד בשני עמודים:

לא צריבא דפעורה. מכלן מדקדק ר' ינחנ בר מרדכי דלון לרין בנט שפחא כל אות ואות מוקפא גויל מארעב רוחותיה כדאמר הכל דמערור ור"י אומר דלון מכלן ראה דהא דקאמר דמערור היינו רגל ד' של שיטה עליונה בנט' של שיטה שפחמיה או ראש ל' ביה' או בנט' שנעלה הימנה ומי' נראה לר"י דלון לרין ראה להכשיר דדוקא בס"ת תפילין ומזוזות בעיני' שיהו רוחות מוקפות גויל כדאמר בפרק

הקומץ (מנחת דף לז.) משום דכתיב ברו וכתבם כמיהה תמה אלל
לפסידה דברים הוא דלאה (לקמן דף כז:) **כתובות** עקעק. מלאה
המחז (דף כה.) ולר' שמעון אינו חייב אפי' כתב וקפסעו עד שיחזוק א
דכתיב אפר מקלה אסור ליתן על גבי' נכחו מפני שגורא כתב
לעיל כתבו על איסור אסור כבר אע"ג דאסור לכחוד דהא מיהיה
פ' לנאמר אלא עד ג' שנים יש להם חוקה בלאמרין בחוקה הנמים
חוקקין ג' שנים מיום ליום אבל לנאמר לא ועוד מחי קמיל' לר' לקים
ואת לאשמועין אפי' בכ"ה דלמיר הכא שגטו כתוב על ידו או על
לכבי מיהי מריל' אלא הוה יס' לפסויה כשהיה כיון דלא לאשמועין
דה"א דוקא עבדים דבני דעת ועיילי מנפשהו אלל גורדות אין דרשם
שהוה שלה יש לה חוקה לכי מיהי מגורדות דאין להם חוקה אע
לאאגוי' פירוש דבדב שהוא מחזור לא ולא גמרה ומיקטא ויש אלל
אקט ויש רבנן מדרה מ"מ עבדא דידה לא מקט' על וז"מ וכו'
גיטא ויש רבנן דמאי לדמי דכותבם על קלף דעל אלל שותפם וכו'

ובזכות בכתב יד ואחרים חותמים. ואם תאמר מה ענין שער
משעבדי אי לא משום דלין לה קול כדאמרין בחזקת
(שם מא:): המוכר שדהו בעדים גובה מנכסים משועבדים וגראה
הם היו עושים לו טובה וטמנים לו חסות או מוכרים לו שדות
מטרה לו וגם מעשרות האלו

הא בעינא מכתב. פתויה חותם: מגואי. מכה הירושם ב'אוחו נד
השעורה בולגת בו אכל ייץ דוחק מאבראי ויאז בולגת מגואי: הא
ליבא שאר לא. דמקוס גט בעי לתיבת לה ממנה גמורה משום גירושין
ולא לשם פרעון דכתיב ונתתי: אי אמר לה. לכמוכתך: אוריא. גליון:

והנייר. כל הנייר איז מעכצ געלמט
אינעם מורשע. דערין דהיינר שולן לא
נען לה כלום דנמאלט אומזיט פרומוס
בזאיר: דערין וו מורשע. ומחזיר
דמחנה ע"מ להחזיר שמה מתהניס:
נייר שצין שיעט לשיעט. עלי מהו:
מורשע. מעורע דנקמת שזיו ו
אומזיט לזוכין הענישען מעשיט לשיטע
בראשי כל מינה ומינה: ודרי הווא.
הענד: וילא מסתם יודע. שעהילמו
לפנינו ואמרה בעלי נתן לי הענד
הוא גירשני בן דתמן במחנהי ונתן
לי הענד: מסו. מי מהימנה בלא
עדי מסירה הוואל ועכשו הוא ברשותה
או דילמא הוא מנשניה אלו: להודייע
הוא. דילמא דתנהא דהוה גניעט
והמחמה ודרי בראיו: שזיו מחירה

שקלוליו: ו' אלטור ביא. דלמר
אז אפשר לגט בלא עדי מסירה:
אלא למי בר חמא קשיא. דנשיא
דדייה דבליכא עדי מסירה היא:
כסותא קשקש. אינה נמחקת עולמית:
הנודות. כהמות על שם גדלות אלה:
(ומדבר נל): אין לכן חוקא. אדם
שחפסן אינו יכול לנטוען לנעליהם
מכרתם לא דיכיא לוימר מעמלן
הלכו אלנו: וסרי אינו יולאס מפסס
ידו. שהאז בלא לנגסה: לא ידעה
לאקטוי. לא גמרה ומקנייה דבר
שאין בלבה לחת מתנה גמורה ולא
גרסה אללא בשלה ואין צעין ונתן:
איהא סהיד. רבי יהודה בן בנא
במש' עדות: ו' ואל טענא ספר
מקנה וליכא. שהמקנה צריך לכמוז
אח השטר שדי מסורה קן דמהאז
קרא נפקא קן בנ"ק דקדושין (דף ע"ו):
אלא לאו. ש"מ כי מקמי ליה שפיר
דמי ואף על גב דאין בדעתו לא
נעמן שיעכבז המקבל אללא:

וְשֵׁי אֵף הוּא הָעֵדִיר עַל כֹּפֶר קָמֵן שְׁהִיָּה בְּצַד יְרוּשָׁלַיִם
מִזְלֹה לְכָל בְּנֵי הַכֹּפֶר וְכוֹתֵב בְּכַתֵּב יָדוֹ וְאַחֲרֵיהֶם חוֹתָמִים
וְהַכְשִׁירוּהוּ וְאִמְאִי הָא בְּעֵינָא ³סֵפֶר מִקְנֶה וְלִיכָא
יֵינן אִקְנוּיִי מִקְנֶה לְהוּ אִמּוֹר רַבָּא וְזִמְאִי קוּשִׁיא דִּילְמָא
זִלְמָא

נגט ליכט קיידל דאס' ספר ודיו לא צווייגן גנט דאסער דאכט גנט
 יאמא ליכט אינאדער ער שימוכט וועקעט דיו ונאכול דאמקן צפ"ג
 השם פי' שם דע"ו דאסערס אכט גנמאל ומויה אינאדער דאכטן איכא
 עקעט וואס' הו"א הכהא אדוראמא מ"מ ה"א גנט דאמער'
 ת"ש דאסער ריש אקיש הגורדיר אין אלה חוקה.
 ווא"ת ממתי' הוה ליה לאמתי דמקן האם (דף כח.) העבדים
 ה"א דאמקן וומר דאמ שפ' הכי ר' יהודה מקובי"ל אר"י לוק' גוס
 אקין א פרה דאמא רוכחא קמא דייביה ללאה אפי"ה על דיו חוקה
 אשלאשמועין אלא כבי האי גוונא אלא' ר' דאממתי' לא שמעין גורדיר
 גליקן צמית איש גכר וזה"י ה"א הכהא שגט כחוב על דיו ומוכח קמא
 שם הכהא דלא עיילי מפגשיהו כמו עבדים: **אשה** א' דיעה
 דאמרת שאלהו אלא' לו אע"ג דאמרת' לעיל דמתי כמינת סופר
 דע אמתי' (דאמרת) דאשט מיהא דאמקן דאמאסא חוכמא אה
 הכמינה ובי אשי דאשט מיהא שמע ליה דאמרי בקלף שלה:

הלוואה לגט דאזנס אלס לראיה ואפי' צמלוה על פה היה גובה המס (י"ד מה). דמאן דריוף צנעוה יורף ומכר שיש לו קול אמרינן דשרש דפרישה לגמרא דמתחמא כיון שהיה מלוה לכל בני העיר גם דפעמים שלא היו קטנים לו אלס בשטר כגון שרי נסוהו לך או כותב אותם ואחרים עוממים:

מסורת הש"ס

(א) (תוספתא פ"ב) לקמן
עשה, ב) (סוטה י"א,
(ג) (לפיל ט: וש"נ) (ד) ד"מ
מ"ו, ה) כתובות פד: ב"ב
נ"ג, ו) רש"ל מ"ג, ו) עדות
פ"ב מ"ג, ח) (דברים ד'),
(ט) (סוטה מא: י) (לפיל
ט"ו, כ) (דברים ד'), ל) גי'
תנודל דוד.

תורה אור השלם

1. ויעשו את ציצן נזר
הקדש וזהו טהור ויכתבו
עליו מכתב פתוחי חותם
קדש לוי שמות לט ל
2. כי יקח איש אשה
ובעלה וזהו אם לא
חמץ חן כענינו כי חמץ
בזה ערות דבר וכתב לה
ספר כריית ונתן בידה
שלחלה מבית:

דברים כד א
3. ואקח את ספר
המקנה את התחתום
המצוה והחקים ואת
הגלוי: ימיהו לב יא

גליון הש"ס

גם' בין שיטה לשיטה. עי'
לקמן דף כ"א ע"ב חס'
ד"ה י"א ז"ל:

מוסף רש"י

והגביר שלי. לא יסור
על מיד, ורחמנא אמר
נתן בידו וקטן שמה.
העדרות. כמה דקל. על
הס (ומכר) כל גדרות אל
וכחבות 19: גדרות אל
ועל דבר המהלך בדרים
ואקס (רשבים) ביד
19: אל כלן חזקה. אר
המחצית כס יכל לומר
לקוחין סן ביד, שמה מאל
והמכר כמיו לוי שדרן
הלך בדרים (שחבות 19)
וכחתי נגמין (שחבות)

636